

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr. a treia-oară 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumerează și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază.

Nimeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc. pe acțiuni.

Spre orientare.

Sunt oameni printre oamenii noștri, cari se vede nu se îndestulesc cu câte necazuri ne-au făcut în timpul din urmă miseriile și slăbiciunile, patimile și ambițiunile, egoismul și — diplomațenia, ci caută și ei să mai mărească desastrul, și să mai încurce halul, ce am trebuit să ajungem fără vina noastră. Prin intervertiri, scornituri și neadevăruri, ei măresc confuziunea și opinia publică, pare că anume ar căuta să pescuiască... În fața acestor aparițiuni, ni-se impune și nouă să dăm unele puncte de orientare. Punctele noastre nu se refer la program — căci acela ni-e cunoscut tuturor. Se refer numai la besna ce au aruncat-o în publicistică, prietenii și dușmanii, ca să desorienteze.

E vorba de chestiunea congresului naționalităților, și despre cele-ce în legătură cu aceasta s'au spus despre „Împăcarea”.

Mai întâiu niște ziare din România au venit cu știri despre o consfătuire a comitetului executiv emis de congresul naționalităților, ținut la 1895. După aceea, basată pe informațiunile ziarelor din București, a venit presa maghiară, și a publicat câte și mai câte verzi și ucate. Noi am tăcut. Obicinuții de o parte cu mistificările presei ungurești, de altă parte cu modul de a tracta al unor ziare din România, a fost ușor să tăcem.

Mai în urmă însă vedem, că gluma începe a se da la serios; vedem că printre publicațiunile sensaționale ale presei din capitala română unele apar cu marca de autenticitate, ce pretind a li-o fi imprimat un membru român al comitetului naționalităților; vedem că producetele presei oficioase maghiare sunt devotate de unele ziare de ale noastre, cari își întemeiază pe ele combinațiile lor. Astfel stând lucrul, nu mai putem tăce.

Epoca publică în numărul 473 o convorbire, ce un redactor al seu a avut cu dl V. Mangra, membru în comitetul naționalităților.

În această convorbire, după ce se fac destăinuirii asupra consfătuirii, ce au avut membrii comitetului naționalităților, se trece la mult trimbițată „Împăcare”. La acest punct „Epoca” informată de dl V. Mangra, scrie:

„Dl Dr. V. Lucaciu a propus următorul program comun de acțiune ca basă de împăcare între cele două fracțiuni ale partidului național român:

a) „Tribuna”, care reprezintă pe dl Dr. Rațiu, președintele comitetului național, să meargă în deplină înțelegere cu „Tribuna Poporului” din Arad;

b) să se înceapă o luptă în consiliile județene;

c) să se deschidă o campanie de conferințe și de întruniri publice în contra proiectelor de legi pe cari le presintă guvernul;

d) să se execute cât mai neîntârziat programul de luptă al celor trei naționalități și

e) să se înceapă o campanie în favoarea federalisirii imperiului Austro-Ungar.

Asupra acestor puncte d-nii Dr. Ioan Rațiu, Dr. Lucaciu, Coroian și V. Mangra au căzut în perfect acord.

Asupra unui singur punct însă nu s'a putut stabili încă înțelegerea între cele două fracțiuni ale partidului național:

Dl Dr. Vasile Lucaciu a mai cerut reabilitarea statului quo ante în ce privește proprietatea „Tribunei” și a „Tipografiei”. Adeacă „Tribuna” și „Tipografia” să nu mai fie proprietatea unor membri ai comitetului național, ci să fie proprietatea întregului comitet și prin urmare al partidului național.

Asupra acestui punct nu s'a luat încă nici o hotărâre. Se fac însă mari stăruințe, ca nu cum-va această condiție să zădărnicească înțelegerea și toți Românii de bine speră, că în curând împăcarea va fi definitivă.

Asupra împăcării părintele V. Mangra ne-a spus următoarele:

„Dacă împăcarea se va zădărnici prin neacceptarea restabilirii statului quo ante, atunci noi tinerii partidului național, grupați împrejurul „Tribunei Poporului”, vom merge singuri înainte și vom căuta să realizăm întreg programul de luptă, pe care l'am propus dlui Dr. Rațiu ca basă de împăcare”.

Nu putem regreta destul, că dl V. Mangra s'a dat la astfel de declarațiuni.

Noi bine am știut, că comitetul emis de congresul naționalităților, prevăzută în punctul XIV. al programului stabilit la 10 August 1895, a ținut în timpul din urmă o consfătuire. Era de datoria comitetului, ca să țină această consfătuire și ya mai țină. Punctele XIX.—XXI. ale aceluiași program îi impune aceasta. Știm, că la această ultimă consfătuire au luat parte toți patru membrii români ai comitetului din vorbă. Cât privește însă rezultatul consfătuirii, cele vorbite și planuite, noi știm, că acele stau obiect de discrețiune, pe care a o păzi datorință au în primul loc înșiși membrii comitetului.

Sântem în poziție de a da desmințire categorică tuturor publicațiunilor de-

bitate la acest punct de presa română și de cea maghiară, și putem declara, că acele publicațiuni sunt pline de falsități, intervertiri, neexactități și neadevăruri.

Presa oficioasă maghiară a exploatat deja acele publicațiuni, înțat provin din partea presei române, în contra cauzei noastre, ba a furiat și armă de partid din ele. Și cu toate acestea s'au găsit publiciști români, cari se le iee de bani buni și se lamenteze în urma lor. De asta ne mirăm, cu atât mai mult, că experiența ar fi putut să învețe pe ori-care român, a privi cu mai multă băgare de seamă tot ce se publică în gazetele ungurești referitor la chestiunile noastre.

Înțat privește partea a doua a chestiunii, „Împăcarea” nici nu mai perdem vorbe. Ne pare rău, că o chestiune, care ar trebui să fie așa de importantă, când ar fi într-adevăr chestiune de zi, se tractează așa de nespus de ușuratic și nevrednic.

Dar cetitorii vor afla un răspuns competent la aceste proceduri regretabile, mai în jos.

Noi nu mai adaugem nimic decât rugăm pe toți Românii de bine să fie cu băgare de seamă, căci, așa se vede, e-arăși a sosit timpul manoperilor intrigante.

Spre orientare!

„Împăcarea”.

Domnul Iuliu Coroian, membru în comitetul executiv emis de congresul naționalităților, a adresat ziarului Epoca din București următoarea scrisoare:

Cluj, 22 Iunie 1897.

Domnule Director!

„Epoca”, nr. 473, publică o convorbire, ce ar fi avut unul dintre redactorii sei cu dl V. Mangra.

Această convorbire are menirea să dea publicității rezultatele consfătuirii, ce au avut membrii comitetului executiv emis de congresul naționalităților și alte pretinse lucruri mari referitoare la împăcare. De fapt însă ea induce în eroare opinia publică românească asupra adevăratelor stări de lucruri.

Eu încă am onorul de a mă număra între acei membri ai partidului național, cari au fost esmiși, încă înainte de erumperea „crizei”, ca să reprezinte cauza Românilor în consfătuirile și acțiunea comună cu celelalte naționalități din patrie. Am participat și eu la consfătuirile cu emișișii acestora, deci stau în cunoștință de cauză și în poziție de a-mi

forma convingeri în cauză. Pot însă mărturisii, că rezultatele acelei consfătuiri sunt puse deocamdată sub sigiliul discrețiunii.

Cele spuse de dl V. Mangra referitor la „împăcare”, și la puncte de comună convorbire sunt neadevăruri. Dl Dr. V. Lucaciu n'a făcut nici o propunere dlui Dr. Rațiu; noi patru înșiși nici n'am desbătut, nici n'am putut desbate asupra vre-unei propuneri, ba nici nu ne-am consfătuiri laolaltă, separați de reprezentanții celorlalte naționalități. Prin urmare noi, Dr. Rațiu, Dr. Lucaciu, Iuliu Coroian și V. Mangra, n'am avut nici chiar ocaziune de a cădea de acord asupra punctelor înșirate de „Epoca”.

Dacă totuși dl V. Mangra a spus cele publicate în „Epoca”, eu din aceasta cred a vedea lămurit, că dinsul și fracțiunea, în al cărei serviciu stă, au lipsă de reclam. Era — se vede — de mare importanță pentru domniile lor să introducă în opinia publică, prin acele descoperiri fantastice, următoarele:

a) că dl Dr. V. Lucaciu este acela, care a venit cu propunerea unei împăcări, și tot d-a sa fost care a prezentat un program de acțiune comună;

b) că „Tribuna” este un ziar, ce nu reprezintă decât pe Dr. Rațiu;

c) că cei grupați în giurul „Tribunei” încă sunt numai o fracțiune;

d) că „Tribuna” are să se subordoneze vederilor celor dela „Tribuna Poporului” din Arad, și să meargă în deplină înțelegere cu ea;

e) că „Tribuna” și „Tipografia” nu ar mai fi ale partidului național, ci ale câtorva membri din comitet;

f) că — în fine — tinerii partidului național sunt una cu dl Mangra și cu Lucaciu, și aceștia sunt gata a merge și singuri înainte, spre a realiza programul propus — cum pretinde — dlui Dr. Rațiu.

Poftim reclami! Noi suntem cei mari și tari! Principiile profesate de noi sunt cele patentate diplomațiceste! Noi propunem mult dorita pace și buna înțelegere. Noi vrem o mare acțiune națională! Cu noi este lumea și viitorul românismului, tinerimea; noi vom realiza lucruri grozave, ca în povești.

Ei, bine! Trebuie să declar, că toate acestea sunt neadevăruri — și Românii trebuie să fie trezi și cu ochii în patru, ca să nu se duca cu asemenea metehne acești oameni, cari se vede, nu mai au nici o considerațiune.

De lucru nedemn acesta de cauza noastră; ce lucru detestabil!

Noi, Românii din Transilvania și Ungaria, purtăm aici o luptă grea, plină de pericole, care pretinde dela noi atâtea jefte. Luptăm pentru cele mai mari și alese prin-

cipii, ce le reclamă viața noastră națională și existența noastră. Este deci firesc lucru, ca în această luptă să dorim din inimă o frățască bună-înțelegere între toți ții națiunii, ca astfel să putem atinge mai ușor ținta, ce ne-am propus. Poate deci fi sigur ori-cine, că noi din suflet am dori, ca să vedem în șirele noastre de luptă, la sinul acreditat al partidului național și pe aceia, cari din una sau alta pricină s'au separat de noi.

Dar se poate oare ajunge acest scop cu oameni d'al de dl Mangra, care aruncă în publicistică neadevăruri, inde indiscret, și încearcă pe căi laterale a trada previe inimi-cilor cauzei românești planul de acțiune al acesteia?

Răspundă opinia publică!

Iuliu Coroian.

Sibiu, 24 Iunie n.

Irlandezii s'au ținut de cuvânt. Ei nu numai au refuzat a lua parte la iubi-lei reginei Victoria, ci au făcut și contra-demonstrațiuni. Eată ce se telegrafează din Dublin:

„Pe casa primăriei niște persoane au pus flămără neagră. După aceea flămura a fost purtată în conduct, pe strade, de către oameni înarmați cu bastoane. Ei strigau: *Dumnezeu să scutească Irlanda!* Demonstrații au fost respinși, în urmă, din partea poliției. Un alt conduct purta pe strade un sicriu cu inscripția: *Imperiul britanic!* O capelă de muzică cânta marșuri funebreale”.

Românii din Thesalia.

Dorința Turciei — să știe, este, ca drept succes al războiului se anecheze Thesalia. E de interes a se ști, că Românii din Thesalia doresc și ei același lucru. Și e curios, că Românii vor mai bucuros a trăi sub domnia mohamedanilor Turci, decât a creștinilor Greci. Eată adresa, ce Românii din Thesalia au dat Porții și ambasadurilor europene din Constantinopol:

„După cum se știe, populația română din Epir și Thesalia a protestat în 1881 către Poartă și ambasadurile puterilor în contra anexiunii țerii lor la Grecia. Europa însă a înclinat către această anexiune în contra dorinței exprese a populațiunii thesalienne. Consecințele au fost deasastroase pentru Românii din Thesalia. Țeara lor a fost ruinată financiarmente, limba lor gonită din școlile și bisericile lor, pe când înainte, sub domnia otomană, s'au respectat întotdeauna libertatea credinței religioase și cultura limbii”.

„Guvernul grecesc a prigonit intr-ătața națiunea română, încât Românii au luat ar-

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Jules Verne.

Castelul din Carpați.

Roman din viața poporului românesc din Ardeal.

— Traducere autorizată, —

de

Victor Ontor.

(Continuarea 2.)

(Reproducerea interzisă).

Ca să ajungi de aici la Cluj, trebuie să mergi pe valea Mureșului, apoi dela Alba Iulia de-alungul munților apuseni. E o cale cam de vre-o 20 de miluri.

În adevăr acești neguțetori de termometre, barometre, ceasornice, fac în totdeauna o îniriure fantastică asupra omului. Ei vând timpul în toate formele sale, trecutul, prezentul și viitorul, întocmai cum vând și alți semeni de ai lor coșărici, stofe sau ciorapi. Ai crede că sunt «commis-voyageurs» de ai casei Saturne et Comp., după însemnul *Sablier d'or*. Și fără îndoială o asemenea îniriure facu ovreul și asupra lui Bucur, care privia nu fără uimire, această adunătură de lucruri, nouă pentru el, neștiind de ce treabă sunt.

— De ce treabă sunt acestea, atâtea lucruri ce-ți zăresc acătate de briu? — întrebă Bucur arătând cu degetul la marafeturile ovreului.

— Acestea sunt scumpe, răspuse ovreul, și de folos la toată lumea.

— La toată lumea? replică Bucur, chiar și la ciobani...?

— Chiar și la ciobani.

— Și unealta aceasta?...

— Unealta aceasta, răspuse ovreul, luând în mână un termometru, îți spune dumitale când e cald și când e frig.

— Ei, apoi acestea le știu eu și fără de aceea, când asud cu peptarul, sau scriguresc cu cojocul.

De bună-seama atâtea e de ajuns pentru un cioban, care nu-și bate capul cu progresele științei.

— Dar ceasornicul acesta mare cu arătătorul? întrebă Bucur, arătând spre un barometru aneroid.

— Acesta nu e ceasornic, acesta e un instrument, care-ți spune că mână o fi vreme bună ori plouă...

— Nu glumă...?

— Nu, nu!

Bine, replică Bucur, aceea nu-mi trebuie chiar să-mi-o dai de geaba. Aceasta o știu eu cu douăzeci și patru de ceasuri mai înainte. Să te uiți numai la nori, când merg cântă munte, sau se grămadesc împrejurul vârfului celui înalt. Uită-te, vezi negura aceea ce se vede eșind din pământ... Ei bine, se știu, că din aceea are să plouă mâine.

În realitate ciobanul Bucur, marele cunosător al vremurilor, putea să trăească și fără barometru.

— Ei, dar' nici nu te-am întrebat, nu-ți trebuie un ceasornic? — urmă colportorul.

— Un ceasornic?... Am eu unul, care umblă fără să-l întorci și îmi umblă pe de-a-supra capului. E soarele. Uită-te, când ajunge la vârful Rodicului, e la ameză, și când se uită prin crepăturile Egeltului, e la șese ceasuri. Oile o știu asta tot așa de bine, ca și câinii, și câinii o știu, ca și mine. Ține-ți comedile tale!

— Ei, da-căș' ave eu tot cumpărători ca ciobanii, — răspuse colportorul, apoi zeu nu-măși îmbogăți! După-cum ved dumitale nu-ți trebuie nimic.

— Nu, nimic!

De altfel, toate aceste bagatele erau niște fabricate foarte de puțină valoare; barometrele nu se potriviau nici cătuși de puțin unele cu altele; arătătoarele ceasornicelor arătau sau ceasuri prea lungi, sau minute prea scurte — în sfârșit era o curată sarlatanie. Ciobanul nostru doară își socotea el aceasta; de aceea nu-ți trecea prin minte să cumpere ceva. Dar tocmai când era să plece la drum, eacă că dete cu ochii de o țevă ce era atârnată la briul colportorului.

— Dar țeva aia ce e?...?

— Țeva aceasta, nu e țeva.

— E doară pistol?

— Ba nu, zise ovreul, acesta e ochian.

Era un ochian ordinar, care măria de cinci-șese ori obiectul, sau îl apropia atâtea, de producea tot același rezultat.

Bucur îl luă a mână, îl întoarse pe de toate laturile, și făcea cilindrele să luncce unul peste altul.

— Ochian? întrebă Bucur, clătănând din cap.

— Da, ciobane, și încă uu ochian frumos, cu care poți vedea foarte departe.

— Oh! eu am ochi buni. Când e senin, ved stălele cele mai departe până la vârful Retezatului; ved și copacii cei scufundați din fundul pasului Vulcan.

— Fără de a clipi?...?

— Fără de a clipi. La roua aceasta am eu de a i mulțumi, că de seara până dimineața dorm sub cerul liber. Roua, mai bine ca ori-șice, agerește vederea.

— Ce?... Roua? întrebă colportorul. Mai iute orbești de ea.

— Poate voi. Dar' nu noi ciobanii.

— Se poate! Dar' ori-cât de buni ochi ai dumneata, totuși eu ved cu mult mai bine, dacă mă uit prin ochian.

— Ei, ași vră să ved.

— Vezi, pune-ți la ochii dumitale.

— Eu?...?

— Încearcă numai.

— Și aceasta nu face nimic? — întrebă Bucur, care dele firea lui era om foarte neîncrăzător.

— Nimic... chiar dacă dumniata nu cumperi ochianul.

Basat pe aceasta, Bucur luă ochianul; cilindrele i-le potrivă colportorul. Închizând ochiul stâng, îl puse cu un capăt la ochiul drept.

Mai întâiu privi în direcțiunea pasului Vulcan, ridicându-l către Pleșa. Apoi îl lăsa în jos, și-l îndreptă către satul Mățești.

— Vei, ei! — zise Bucur — ba zeu fi drept... Uită-te departe cu el, decât far' de el... Uită-te ulița cea mare... cunosc și oameni... Uită-te, uită-te! Niță Stan, pădurarul, tocmai vine acasă dela pădure, cu traista în spate și cu pușca pe umăr.

— Nu-ți-am spus? — observă colportorul.

— Da... da... de bună-seamă, e Niță! — urmă Bucur. — Și cine-i fata, ce ese chiar acum din casa stăpănu-meu Colțu, cu cătrînță roșie și cu scurteică neagră, ca-și-cum ar merge înaintea lui?...?

— Uită-te bine păstorule, că-i cunoaște și fata cum a-i cunoscut pe fecior...

— Ei, da!... E Măriuța... Măriuța cea frumoasă!... Ah! îndrăgostiții, îndrăgostiții!... De astă-dată, numai de se vor întâlni, că eu cu ochianul n'am să le perd nici o mișcare din vedere!

— Ce zici acum de mașina mea?

— Ei, ei!... poți vedea departe cu ea! Din pricină că Bucur nu mai privi nici odată prin vre-un ochian, trebuie să credem că Mățeștii era între satele cele mai înapoiate din ținut. Și că așa e, vom vedea numai decât.

— De, ciobane zise străinul, uită-te încă... uită-te și mai departe de Mățești... Satul e foarte aproape de noi... uită-te mai departe, cu mult mai departe.

(Va urma).

mele în timpul războiului din urmă și au luptat în rândurile Turcilor împotriva prigonitorilor eleni. Atitudinea aceasta a Românilor dovedește mai bine decât orice, că a fost o nedreptate și o greșală când în 1881 Români din Thesalia au fost încorporați, contra voinței lor, la regatul grecesc, pentru că Europa dăduse crezământ Grecilor ademenitori, cari afirmă, că Thesalia e locuită numai de Greci. În realitate Thesalia e populată în cea mai mare parte de Turci și Români; întregul district Trikala e pur românesc și numărul Românilor din Thesalia se urcă la 100.000*.

Subsemnații delegați ai poporului român roagă pe Excelența Voastră, în numele dreptății și al umanității, să îndrepteze pa-costea servită în 1881 și să ia măsuri pentru ca țara noastră să nu mai fie încorporată la Grecia.

Austriaca-Bucovinensia.

Viena, Iunie 1897.

Motto: Homo sum et nihil humani mihi alienum. Quisquam nobilis Romanus dixit. — Max Nordau, Paradoxa. Capitolul: Majoritate și minoritate.

I.

Paragraful 19 al legii fundamentale de stat dela 21 Decembrie 1867 nr. 142 al foii legilor imperiale sună în traducere românească astfel:

„Toate naționalitățile din imperiu sunt egal îndreptățite și fiecare naționalitate are un drept inviolabil la conservarea și cultivarea naționalității și limbii sale*.”

„Egala îndreptățire a tuturor limbilor în școală, oficiu, și în viața publică se recunoaște fără rezervă din partea statului. În țările, în cari locuiesc mai multe naționalități, institutiile pentru educație și instrucțiune publică se fie așa întocmite, ca fiecare din aceste naționalități să capete pentru dezvoltarea în limba maternă mijloacele necesare din bugetul statului fără aplicarea unei sile la învățarea altui idiom usitat în țeară*.”

O lege analogă s'a promulgat și pentru țările așa poreclite ale coroanei sf. Stefan, decretându-se totodată prin fraudă ca formă de guvernament dualismul.

În loc să introducă în întreaga Austrie, luând în considerare serioasă poliglotismul expres al împărăției, unicul mod posibil de guvernare — *constituția helvețiană* — partidul liberal-jidovesc dela cârmă în Austria și cel maghiar din Budapesta au făcut pactul mârșav, ca pe deoparte Nemții în Cis — și pe de altă parte descendenții Hunilor în Transleltania să-și joace mendeale nejenate și nepedepși. Pactul acesta faneat va aduce venerabila împărăție la perire dacă nu se va pune o stavile barbarilor comise *cis- și trans-* pe scoteala loialelor naționalități, unicele alcătuitoare de stat, contribuind cu sânge și materialmente la susținerea statului.

Organul de publicitate al social-democraților austriaci — *Arbeiter Zeitung*, cu ale cărui principii sociale în genere nu voi să mă identifice de fel, scrie în privința aceasta: „*Die Freiheit des freien Ungarn*” (*lucru a non lucendo* — *Nota autorului*) *ist nicht anderes als die Freiheit beameter, parlamentarischer und kapitalistischer Diebe und die Freiheit des Bordells*! Româneste: „Libertatea liberei Ungarie nu este altceva, decât libertatea tâlhărilor birocrăți, parlamentari și capitaliști și libertatea bordelului*.”

Se poate ceva mai mai idilic?

Dar' să trec la analiza și interpretarea faimosului paragraf 19 al legii pentru naționalități. Fac din capul locului observarea generală, că chiar și laicul cel mai simplu nu le poate denega normelor precisate în paragraful din chestie cea mai comp. etă claritate. Legea vorbește sombru, categoric și nu dă loc de fel la bănuială, că nu ar fi și sincer enunțată și promulgată. Și totuși ce decepțiune amară!

Cum s'a aplicat și cum se aplică și acum în Ungaria faimoasa lege pentru naționalități, o știm spre durere din cronica de toate zilele. Un sistem barbar și arbitrar erigeat la dogmă de stat, brutalizează într'un mod nemai pomenit nici chiar în legenda și neagra anticitate, majoritatea poliglotă a popoarelor din Ungaria.

Cu un cinism și o lipsă eclatantă de logică, se numesc domni maghiari „nație”, pe când celorlalte națiuni li-se deneagă numirea aceasta, ca și când numai urmașii Hunilor ar avea un drept la existență.

Ocupându-se cu chestiunea aceasta oameni mai competenți și mai bine inițiați decât mine, întrebas expunerea stărilor asiatică din „*felică Ungaria*” și mă voi ocupa în cele următoare exclusiv, cu afaceri specifice austriace sau mai bine zis cisleitane.

După-cum am indicat deja mai sus paragraful 19 nu lasă nimic de dorit în privința precisiunii și stilizării. O lege admi-

tabilă în toată privința, care pătește doar de defectul ușor delatrabil, că noțiunea „landesüblich” întrebuințată în țeară, n'a căpătat o definițiune ireproșabilă din toate punctele de vedere. Lipsa unei definițiuni precise și legale se manifestează foarte nefavorabil pentru unele națiuni.

Adevărul aserțiunii acesteia ilustrează faptul trist, că d. e. în Bucovina, unde numai limba română și cu unele restricțiuni și cea ruteană are o îndreptățire la numirea „landesüblich” și limba germană se numără între limbile legal recunoscute, ba ce-i mai mult, chiar și o mână de Poloni, cari nu-și mai află răfueala în vestita Galicie, pretind în toată serioșitatea recunoașterea limbii polone ca limbă a țării. Formal nu le-a succed încă realizarea acestei tendințe nobile, faptic însă polonismul în Bucovina grație sprijinului, din partea guvernului central din Viena și a celui local din Lemberg face progrese foarte simptome.

Cu tot defectul acestor popoarele mai energice din Austria au obținut pe baza paragrafului acestuia rezultate foarte frumoase. Polonii au eliminat cu succes total limba germană din întrebuințarea oficioasă, tot așa și Italianii, Slovenii și alte fracțiuni naționale. Numai Românii bucovineni cu toată garantarea status-ului quo la anexarea Bucovinei au ajuns la sapa de lemn. Sub regimul absolutistic dela finea secolului trecut Românii din Bucovina se bucurau de mai multe drepturi și prerogative naționale, decât azi la finea secolului așa numit „al luminilor”. Căusele acestei aparițiuni triste se vor expune în trăsături generale în cele următoare.

Dr. N. D. cav. de Preda.

Desastrul Grecilor.

— Căusele lui. —

D. V. Gabrielidi, un fruntaș patriot și publicist grec, directorul ziarului *Acropolis*, publică în *Zukunft* un articol despre stările interioare ale Statului grecesc în raport cu desastrul ce l'a suferit acest Stat în războiul seu cu Turcii. Articolul e din multe puncte de vedere interesant. Dăm în cele următoare un scurt resumat din el.

„Am fost învinși. Nici nu se putea altfel. Nici-odată vr'un Stat n'a început războiu cu o mai bună pregătire — de a fi învins, precum a fost pregătit al nostru. O dovadă: oamenii nostri politici recunoșteau unanim, că numărul *minim* de forțe militare de care aveam trebuință pentru războiu era de 240.000 de oameni. În momentul însă când noi am declarat războiul abia aveam 120.000!

Fiecare stat mic sau mare, când se află în războiu cu altul, caută că dacă nu în cursul întreg al campaniei, cel puțin în una sau două pozițiuni, el să-și asigure o putere armată dacă nu covârșitoare cel puțin egală cu a vrășmașului. Noi, din contră, eram siguri din capul locului, că proporția dintre noi și Turci are să fie constant de 1:3 sau de 3:9. Și așa s'a și întâmplat. În cele șapte zile înainte de părăsirea Larisei noi luptam în două divizii contra șapte. Tot așa era proporția între noi și Turci și în privința calității. Cel puțin două treimi din ofițerii turci și o treime dintre soldații lor luaseră deja parte la un războiu. Ai noștri? Nici ofițeri, nici soldați n'au văzut în viața lor un războiu. Dar' nu numai că n'au văzut un războiu veritabil, dar' nici măcar unul aparent: vr'o manevră măcar!

Noi aveam în fața lui *Edem-Paşa*: *gefi de divizie, cari în viața cor nu văzuseră o divizie, generali de brigadă, cari nu văzuseră nici-odată o brigadă. Mai aveam apoi un generalism, care nu făcuse de când e un corp de armată.*

Armata turcescă avea să dea prima probă a organizațiunii și instrucțiunii sale germane. Știința militară germană, care a dat Japoniezilor victoria asupra Chinezilor, i-a pus și pe Turci în pozițiune de a ne strivi. Fiecare națiune are aptitudini deosebite în anumite ramuri de activitate. Francezii vor fi având multe aptitudini culturale, dar' în arta războiului Germanii sunt cei dintâi. Cu toate acestea numai guvernământul nostru parlamentar a găsit de cuviință să se aducă ofițeri-instructori din Franța. Dacă am fi fost pregătiți cel puțin din punct de vedere financiar! Dar' toată lumea știe halul finanțelor noastre. Mai important însă decât toate: aști factori a fost parlamentarismul nostru, care a făcut deja Statului grecesc răni tot atât de grave ca acelea pe care le face nihilistul pe trupul despotului. Dacă parlamentarismul grecesc nu a omorât încă Statul, cum omoară bomba dinamitarului corpul victimei sale, totuși el l'a sdruncinat deja atât de cumplit, încât el nu mai poate lucra nici pe tărîmul financiar, nici pe cel militar, nici pe cel di-

plomatic și nici măcar logic. Regele singur ar fi putut să contrabalanseze pe acest în-zgrozitor dușman, — el însă s'a mulțumit a se ocupa cu exerciții de echilibratică constituțională sau se dădea la alte plăceri. Poporul nostru nu este încă la acea înălțime de dezvoltare, unde opiniile despre un pericol iminent se nasc mai întâiu într'o minoritate și de aici pătrund în josul edificiului social și trec apoi din simple reprezentări în stare de senzații, mai apoi de idei și în fine se prefac în acte ale voinței. Poporul nostru nu avea deci puțină să bicească monstrul parlamentarismului nostru. Monstrului îi fu dată libertatea să distrugă organismul Statului. Dați un locomobil unei cete de sălbatici, mai dați-le și topoare, cioane, cuie etc. și spuneți-le că sunt perfect liberi a se juca cu această mașinărie după bunul lor plac. Ce o să facă sălbaticii cu această mașină și cum aveți să o găsiți mai târziu, vă puteți ușor închipui. Tocmai așa s'a întâmplat la noi cu parlamentarismul și cu Statul. Armata, marina, instrucțiunea publică, justiția: toate au avut să suporte influența acestei boale politice. Ofițerii activi în loc să-și văză de trupă, de disciplină, în parte în luptele politice, în alegeri, în parlament etc. Cum era deci cu puțință ca un stat în acel hal să poată birui pe Turci!

Noi nu avem decât *fantoma* unui Stat, fantoma unui guvern și a unei monarhii.

Dar o să mă întrebăți:

— De ce dar' ați pornit războiu?

Aci, autorul arată, că Grecii au cerut războiul, pentru-că sunt un popor nevrastenic din când în când.

Nașterile și sporul populațiunii nu par a indica o nevrastenie populară. Suferim însă de o nevrastenie acută. Desele crime la viața de om, vulcanicele erupții patriotice, cari ne duc la pierzare națională, spontaneia noastră teamă și repulsiune pentru discuțiuni calme și logice și antipatia noastră pentru enumerarea seacă a faptelor sunt tot atâtea dovezi, că suferim de o acută nevrastenie generală. Defectuoasa instrucție școlară, care nu e nici adevărată clasică nici practică și a devenit de mult pradă influenței deputaților, a condus clasele noastre culte la o anemie intelectuală, la un fel de mizerie a creierului. Tocmai aceste clase au devenit astfel flagelul țării noastre.

Masa poporului e sănătoasă; ea are toate virtuțile și toate aptitudinile culturale ale unui popor capabil de dezvoltare.

Așa numitele noastre clase culte, lipsite de cunoștințe pozitive: geografice, istorice și filosofice, în dășmănie cruntă cu datele statistice, ale economiei politice și ale sociologiei — se alcătuiesc mai ales din advocați cu un orizont juridic foarte strîmt, din medici fără știință, din comercianți ignorați, din militari fără instrucție superioară și din capitaliști fără nici o cultură.

Tocmai acești oameni tipau și repetau mereu imprudenta lozincă: „Vrem războiu chiar cu siguranță de a fi bătuți!”

Avea acest cuvânt un sens logic?

Te bați, ca să învingi, întocmai precum mînci ca să te sature, sau precum mergi în teatru ca să petreci. Noi n'aveam nici o nevoie să purtăm războiu, pentru-că aveam siguranța că și fără războiu Creta va căpăta autonomie. Cum se poate deci explica acest strigăt războinic altfel, de căt ca o manifestare de nevroză a oamenilor ce-l proferau? Și acești oameni constituiesc la noi elita socială și prin cuvîntările lor prin presă, telegraf și poște, în cafenele, piețe publice și în parlament ei înfruntă asupra populațiunii de rînd.

În alte țări elita socială se compune din preoți, din oameni învățați, din artiști și a. Dar' parlamentarismul nostru a înstrăinat pe cei mai buni patrioți din viața publică; el a luat capetelor conducerea și a dat-o picioarelor.

La noi se zice, că un bun deputat trebuie să aibă pumni viguroși și picioare sprintene: pumni spre a stoarce concesiile pentru deosebiri funcționari și judecători ai țării, și picioare, ca să poată servi pe alegătorii săi, întocmai ca un căne credincios pe stăpîni ce-l hrănesc.

În aceste straturi s'a născut ideea războiului și strigătul fanatic: Trăiască războiul!...

Fiecare din cei-ce sberau mereu: Trăiască războiul! ar fi putut să-și mărturisească: „Nu pricep nimic din chestia războiului, nici din strategie; nu cunosc nici puterile Turcilor, nici ale noastre, cu toate acestea eu sunt pentru războiu!”

Astfel deci am fost învinși, pentru-că trebuia să fim învinși!...

Eată morala fabulei despre războiul greco-turcesc. Morală instructivă pentru popoare.

Societatea de lectură „Inocențiu M. Clain” a teologilor din Blaj.

— Raport general pe anul școlar 1896/97. —

Cine să nu-și plece capul înaintea mărimii omenești, dacă ceacă istoria trecutului? Cine să nu se umilească înaintea prezentului, când vede faptele mărețe, ce se ivesc pretutindeni în societățile omenești aflătoare pe uscatul întins al planetei ce o numim pământ? Dacă ne aruncăm și numai o clipă privirea peste globul pămîntesc, trebuie să recunoaștem că azi toți oamenii cari au ajuns și la cel mai mic grad de cultură, se unesc în societăți și reuniuni de diferite specii, convînși fiind despre importanța și rolul cel mare ce-l joacă acestea în progresul omeniei.

Societățile au produs tot ce e mare, tot ce e admirat din punct de vedere științific și artistic.

Acestea au dezvoltat semnele graiului, limba popoarelor, ca să se înțeleagă unii pe alții, acestea au chemat neamul omenesc din sălbătăcie în care era victima dobitoacelor crude; au dezvoltat ideea delicată religioasă; acestea au deschis căile comunicătoare pe uscat, ca să se cunoască pe sine omeniea; acestea au prefăcut deșerturile în paradize pămîntesti; acestea au început navigația prin mările viforoase, ca să ajungă neamul omenesc la cunoașterea și mărirea lui Dumnezeu, a cărei puteri și minuni nu au capăt și sunt necuprinse de mintea omului, acestea au adus la înflorire agricultura, comerțul și industria. Acestea au purtat și poartă și azi frânele vieții sociale. Tot ce e mare numai prin societăți se poate efecțua, oamenii numai în societăți sunt mari și puternici ear' în singurătate sunt fără putere.

În ultimele decenii spiritul de asociere se ivese și la noi Români. Ai noștri încă au priceput glasul timpului și încep a se întruni în diferite societăți. Convinși despre importanța acestora, clericii dela această facultate teologică încă s'au decis a înființa acum sînt 33 de ani, la 18 Februarie 1864, o societate cu o bibliotecă, din cari ne nutrim azi spiritul și mintea noastră, ca astfel bine preparați să putem egi învingători din multele și obositoare lupte ce ne așteaptă în sublima, dar' oneroasa noastră cale.

Îi prefig cel mai nobil scop: „*dezvoltarea culturală pe terenul religios-moral*”, — baza și fundamentul tuturor virtuților și a întregii fericiri pămîntesti.

A da un raport detaliat despre progresul ce a făcut această societate dela înființarea ei, până în prezent, reclama ostenele foarte mari, de aceea noi ne mărginim numai a face un mic resumat asupra mersului și progresului societății noastre în decursul anului școlar 1896/7.

Sedintele societății.

Sedinte s'au ținut cu totul în decursul anului 16, și anume: 7 ordinare, 4 extraordinare, 3 literare, 1 festivă și 1 constituantă. În sedintele acestea pe lângă rezolvirea afacerilor referitoare la administrarea corectă a societății, s'au cetit mai multe operate și s'au declamat mai multe poezii.

Na este scopul a înșira aici toate lucrările societății, cu toate acestea nu putem trece cu vederea fără a atinge unele afaceri mai momentose.

În sedința I ordinară se completează comitetul ales în sedința constituantă prin alegerea dlui Vasile Suciu, teolog de anul I, de notar al sedințelor. Tot în sedința I ordin. s'a emis din anul societății o comisiune de 4 membrii, apra a propune societății cărțile mai de valoare ce sînt a se procura în decursul anului.

În sedința II ordinară oficiul de redactor, — după-ce acesta în urma statutelor celor nouă nu mai corespundea noii organizațiuni, se șterge.

În sedința III ordinară se decide ținerea unei sedințe festive în fiecare an în memoria patronului societății noastre „*Inocențiu M. Clain*”.

În sedința IV ordinară se alege o comisiune de 8, care să ordineză biblioteca. Pot atunci membrii societății convinși fiind despre necesitatea și importanța unui op de predici, iau cu însoțire nobila decisiune, ca să pună în mână preoțimeii noastre un op de atare valoare. Ei hotărăsc în unanimitate edarea predicilor, ce le vor afla mai bune și mai acomodate pentru clerul nostru, și mai ales a *predicilor de sărbători și morți* încurajați fiind în această întreprindere și de clarissimul domn conducător al societății Dr. Vasile Hossu și venerata superioritate.

Sîntem prea convinși, că veneratul cler va și apleja această întreprindere salutară și nu ne va denega la timpul seu spriginul material, de care avem netacungurată lipsă spre edarea acestui op.

În sedința constituantă ținută în 6 Maiu a. c. se alege comitetul soc. pe anul școlar 1897/3 în persoanele domnilor:

Emiliu Sabo, cleric a III. președinte; Victor Macaveiu, cleric a II. vicepreședinte; Ioan Oltean, cleric a III. secretar; Eugeniu Pantea, cleric a II. casar; Vasile Suciu, cleric a I. controlor; Nicolau Racovita, cleric a II. arhivar și Ioan Sântimbrea, cleric a I. bibliotecar.

Tot în sedința aceasta se alege o comisiune de 9 membri, avînd menirea a scontra activitatea comitetului, dezvoltată în decursul anului.

O valoare nu mai puțin însemnată au avut sedințele literare. În aceste s'au cetit produsele literare ale membrilor, din diferite rami ai literaturii dimpreună cu criticele acestora. Afară de aceea tot în sedințele acestea membri au ținut mai multe declamațiuni. În total operatele incurse în decursul anului se urcă la suma de 48, dintre cari 26 proze, 22 poezii și 34 critice, ear' declamări 8.

Avearea soc. o formează: biblioteca, cassa și publicațiunile societății. (Va urma).

Din comitate.

— Un răspuns. —

La întîmpinarea dlui avocat și de prezent fiscal comitatens Dr. A. Micu, publicată în numărul 117 al „*Tribunei*”, vă rog să publicați următorul răspuns.

Di fiscal voinde să se scuse și nepu-tînd altcum, își ia refugiu la neadevăruri căci:

Nu este adevărat, că dînsul „ar mai fi lucrat și altceva, până a venit la cunoștință, că pe cine are să provoace”, de care-ce căpătă lucrat gata conspectul debitorilor dela revisoratul comitatens, dimpreună cu obligațiunile necesare; ear' provocările le face pe baza conspectului. Dar' de ce nu spune dl fiscal, în ce constă acel „altceva”? Tot lucrul d-sale constă de fapt numai în adevărate primirei actelor și înscirarea adresei pe petecul de hîrtie litografată, numit provocare, ba nici atîta osteneală nu-și ia, ca să-l provadă cu „scumpa” sa subscriere, ca să știe bieții oameni dela sate la cine au a se adresa. Dar' chiar se mai fi lucrat dl fiscal și altceva — ceea-ce nu stă — nu trebuia și *nu trebuie* să peardă din vedere, că dînsul ca fiscal încă mai are și „altceva”: o frumoasă plată de 1.00 fl., pe lângă libera exercitare a praxei advocatiale. Și abstrăgînd dela acestea, taxele de provocare se socotesc de regulă cu 30—50 cr. cel mult 1 fl., pe când dl avocat și de prezent fiscal comitatens la numerii 3, 4 și 10 etc. din 96 la suma de 30—60 fl. cere 3 fl., ear' la nr. 58, 1896 la suma de 124 fl. cere 5 florini taxă de provocare astfel, că taxele de provocare întrec anuitățile cu interese cu tot.

Procedura aceasta a dlui fiscal eu nu am aflat-o de corectă nici de dreaptă, și mi-am ținut de datorință a o sbicui și a cere sanarea ei în adunarea generală. Înșuși vicecomitele a trebuit să recunoască, că asupriții s'au plîns și la dînsul.

Di fiscal român, ca bun patriot nou face provocările în limba *maghiară*, pe când antecesorii d-sale, atît Români cît și *Maghiarii* neaoși, le făceau în limba *română*. Va să zică face pe bietul om să mai umble și pe la alți „domni” spre a ști, că ce pofteste fiscalitatea.

În cît privește „căștigarea ședulelor”, acestea în urma plîngerilor celor nedreptăți mi-au venit la cunoștință și acum sînt lipite unele în registrul debitorilor, ca un „aere perenius” al dlui fiscal, vestind tuturor celor de față și viitor marea bunăvoință și durere a fiscalului de prezent comitatens și advocatului român Dr. A. Micu, față de poporul român.

Zice dl fiscal că „mi-a și răspuns”. Pentru-ce nu a publicat și ce „mi-a răspuns și ce i-am reflectat”? Tot răspunsul dînsului a fost, „că de oare-ce provocările s'au făcut în anul trecut, s'au prescrist”. „Mi-a rămas însă dator până astăzi cu răspuns la întrebarea, că pe baza cărei Legi sau paragraf s'a prescrist dreptul de a desvîli, sbicui și a cere sanarea unui abuz? Și mai bine l'a apărut vicecomitele, zicînd, că ca „prin pretinderea astor fel de taxe dl fiscal face numai comedii” („*sak komédiázik*”). Nu-i vorbă foarte frumos atestat pentru o „serioasă” fiscalitate comitatensă, numai că celor provocați nu le-a prea venit să rădă de „comedile” dlui fiscal, căci nu e omul care să se „moaie”, când e vorba de parale.

Procedura dlui fiscal e supărătoasă și dăunoadă și din punct de vedere general românește, fiind-că ori de câte-ori se plîng cei necăjiți contra dînsului pe la prietini d-sale de acum, aceștia le răspund în batjocură: „E Romun de-a-i d-voastră, Romunii l-au ales, așa vă trebuie!” „Cred, că pe dl fiscal plîng în doare de această agitație contra „domnilor de român” din cauza d-sale, de oare-ce bine știe, că dînsul în fapt nu a fost candidatul partidului românesc, ci al partidului jidano-saso-maghiaro-armean, și cu toate ace-

La Pădurea Carpaților.

La Pădurea Carpaților.

— În atențiunea Ardelenilor, cari cercetează Bucureștii. —
Calea Griviței nr. 171. (Casa proprie).

Un mare depou cu vinuri
și un renumit

RESTAURANT.

Aci se pot ceta „Tribuna” și „Foaia Poporului”. Tot deodată
fac cunoscut că am deschis și un

Magazin de coloniale

asortat cu cele mai bune și renumite articole de această branșă.

Recomand mai cu seamă vinurile cele mai alese din vilele cele mai
renumite, precum: Drăgășani, Odobesti, Panciu, Golodrancea
și Nicorești.

Cognacuri, liqueruri de celea mai fine, romuri, țuică
betrână, Bitter Alexandriu și diferite ape minerale din toate sursele.

Restaurantul meu l-am arangiat cu totul din nou, astfel că sunt
în plăcută pozițiune a servi în ori-ce timp cu mâncările cele mai bune.

Rog pe onor. public și pe vechea mea clientelă a mă visita și vor
fi pe deplin satisfăcuți.

Cu toată stima

Emilian B. Brătianu

Calea Griviței 171. (Casa proprie).

La Pădurea Carpaților.

„TIPOGRAFIA”, SOCIETATE PE ACȚIUNI, SIBIU.

Scrierile eminentului și simpaticului poet și prosator

Al. Vlăhuță,

se află de vânzare pe lângă prețurile originale și anume:

„Iubire”, *poesie* (1888—1895), editura Carol Müller 1896 fl. 1.50

„Dan”, *roman*, editura librăriei E. Graeve & Comp. 1894 (1 vol) fl. 1.75

„Dan”, *roman*, Biblioteca pentru toți, 4 nri. editura Carol Müller 1896,

2 volume à 32 cr. 64 cr.

„Din goana vieții”, ediția III. (1895) fl. 1.75.

„Din goana vieții”, (Biblioteca pentru toți, 3 nri), edit. C. Müller 48 cr.

„Icoane sterse”, *nuvele*, (Biblioteca pentru toți), edit. C. Müller 16 cr.

„Un an de luptă”, ed. C. Müller, 1895 fl. 1.25

„Cel mai nou volum de nuvele:

„În viltore”, *nuvele*, editura Miloșescu 1896 fl. 1.—

Comandele se se adreseze:

„Tipografia”, societate pe acțiuni, Sibiu.

La Librăria „Tipografiei”, soc. pe acțiuni în Sibiu,

se află de vânzare

următoarele publicațiuni

ale Societății

„Inocențiu Micu Clain”

a teologilor din Blaj

1. „Epistole către un preot tânăr” de Aloisius Melcher. 1 fl. 50 cr.

2. „Pregătire la moarte”, adică considerațiuni asupra maxi-
melor eterne folositoare tuturor spre meditare și preoților
spre a predica, de Alfons M. Liguori, 1 volum de 440 pag. fl. 80 cr.

3. „Duh muscălesc”, narațiune de Bolanden (45 pag.) fl. 10 cr.

— Se recomandă mai ales preoților. —

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la „Tipografia”,
societate pe acțiuni în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrieu baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vice arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Pentru „Tipografia”, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

1227—1897.

[1503] 1—3

Concurs.

După-ce primul concurs n'a adus re-
sultat îndestulitor se escrie un nou concurs
la postul de **notar** cercnal din Săsăuș
(Sachsenhausen).

Cercul se compune din comunele
Săsăuș și Ilimbav (Eulenbach), în care
din urmă există post de subnotar.

Emolumente:

Salar 400 fl.

Cartir liber de cancelarie (2 camere
și culină).

Paușal de luminat și încălzit 12 fl.

Paușal de cancelarie 30 fl.

Taxele statorite prin statute pentru
lucrări private.

Fiindcă notarul va fi propus ca ma-
triculant r. u.

Suplicele, instruite conform art. de
lege I. 1883, provăzute cu dovedirea cu-
noștințelor de limbi și scrise cu mâna
proprie sunt a se da la oficiul subscris
până la 5 Iulie n. 12 ore din zi.

Nochrich (Leschkirch), 22 Iunie
1897.

Bedeus m. p.,
protopretor.

În o prăvălie mixtă
se primește imediat

o calfă

care posedă pe lângă limba română și
pe cea maghiară. A se adresa la

I. L. Danciu în Offenbánya.

[1491] 2—2

Hârtie

pentru
scrierea de model la examen
(Propise)

se află de vânzare la

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.
100 bucăți 65 cr.

A apărut și se află de vânzare la Librăria
„Tipografiei”, societate pe acțiuni în Sibiu.
Un capitol din excelentul volum

„Paradoxe sociologice”

de
Max Nordau

REPRIVIRE

Traducere
de
Rosmarin.

În acest capitol autorul descrie și com-
bate friolitarea lumii așa numite „mondaine”
și-și alimentează optimismul cu o reprivire
asupra progresului, ce omenirea a făcut pe
toate terenele științei.

Acest capitol stă cu vrednicie alături
cu cel despre „Naționalitate”, și e tot așa
de frumos tradus, într-un limbaj dulce, ce
reține toate finețele originalului.

Prețul broșurei este 20 cr.

La „Tipografia”, soc. pe acțiuni
în Sibiu se află de vânzare

„POESII”

DE
IOAN N. ROMAN.

Prețul 50 cruceri.

A apărut și se află de vânzare la
„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu

GRAMATICA GERMANĂ

TEORETICĂ PRACTICĂ

de

Sava Popovici-Barcianu.

Edițiunea a cincea

revidată și completată
de

Dr. Danil Popovici-Barcianu.

Această gramatică atât de bine întocmită, având
la fine și un mic vocabular german-român
costă numai 1 fl. 40 cr. plus 10 cr. porto.

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Toate scrierile
profesorului Dr. Weigand despre Români

se găsesc de vânzare la „Librăria” noastră cu prețurile originale. Astfel:

1. „Die Aromunen”, (Macedo-Români).
Vol. I. „Land und Leute”, cuprinde descrierea călătoriei profesorului Weigand
pe la Români din Macedonia, interesantă pentru ori-care Român, care se inte-
resează de frații sei. O lectură atrăgătoare și pentru nespecialiști. Volumul
de 334 pag., cu 9 ilustrațiuni frumoase și cea mai perfectă carte etnografică
costă fl. 6.20
Vol. II. („Volkslitteratur”), cuprinde literatura populară, versuri și povești, cu
traducerea germană și un lexicon, 386 pag., costă fl. 5.—
2. „Vlach-Maglen”, o cercetare etnografică-filologică; volum de 80 pag., cu 4
ilustrațiuni, fototipie, costă fl. 2.25
3. „Die Sprache der Olympo-Wallachen”, cu o introducere despre popor, volum de
144 pag., costă fl. 1.85
4. „Raportele anuale despre seminarul filologic român din Lipsca”, conținând
lucrările dlui profesor Weigand și ale elevilor sei despre Români:
„Primul raport”, (1894) de 157 pag. costă fl. 1.85
„Al doilea raport”, (1895) de 224 pag. costă 2.80
„Al treilea raport”, (1896) de 332 pag. costă 3.80
Cartea de sub nrul 1, vol. I. e pentru toți Români inteligenți; celelalte se reco-
mandă bărbăților de specialitate. Toate sânt scrise de sine înțeles, în limba germană.

Librăria „Tipografiei”, societate pe acțiuni.

Noutăți musicale.

La librăria „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu se află de vânzare
următoarele piese pentru voce și piano.

	Cor. Fil.
Alexandrescu Ernest I. „Ai plâns și tu vre-odată?” <i>română</i> pentru voce și piano	1.—
„Nu înțeleg”	1.—
„Pictori”	1.—
„Un fir electric”	1.50
Belortu D. C. „L'Affection”, <i>polca franceză</i> pentru piano	1.—
„De Braila à Gènes”, <i>galop</i> pentru piano	1.—
Burlan Ioan D. „Sărba Bucureștenilor”, pentru piano	1.—
„Idi”, <i>polca mazuca</i> pentru piano	1.—
Cristide Dimitrie St. „Lavorul”, <i>română</i> pentru voce și piano	1.50
„Liniște”, <i>vals</i> pentru piano	2.—
Cirillo Alphonse „Am plâns”, <i>română</i> pentru voce și piano	1.50
„Singurătatea”, <i>română</i> pentru voce și piano	1.50
„Clair”, <i>polca</i> pentru piano	1.—
Decker Carol „Institutele-Unite”, <i>vals</i> pentru piano	2.—
Dimitrescu Const. „Sărba Bucureștenilor”, pentru piano	1.—
„Sărba Mirilor”, pentru piano	1.—
Fotino Gh. „Iubirea Marș”, pentru piano	1.50
„Surorile Hora”, pentru piano	1.—
Ionescu G. „Elisa”, <i>polca franceză</i> pentru piano	1.—
„Zéphir”, <i>polca mazuca</i> pentru piano	1.50
Kneisel Anton „Souvenir de Zürich”, <i>polca mazuca</i>	1.—
Lutz Mayer „Pas de quatre original”	1.—
Margaritescu Michel „Gavotte dela Princesse Marie”	1.50
Mironescu Mathilde „Les beaux yeux”, <i>vals</i> pentru piano	2.—
Moinaru Costache „Terănească”, cântec popular pentru voce și piano	1.—
Nițescu P. G. „Hora intrărită”, pentru piano	1.50
Ochialbi G. N. „Hora Margareta”, pentru piano	—50
„Hora terănească”, pentru piano	—50
„Hora ovreicuță”, pentru piano	—50
„Hora nebună”, pentru piano	—50
„De te-ar prinde neica n crâng”	—50
„Hora Ochialbi”, pentru piano	—50
„Hora nopții”, pentru piano	—50
„Sărba oltenască”, pentru piano	—50
„Hai Cristei”, pentru piano	—50
„Hora luncii”, pentru piano	—50
„Hora Floreasca”, pentru piano	—50
„Hora Zuralia”, pentru piano	—50
„Ca la ușa cortului”, <i>figănească</i> pentru piano	—50
„Hora Aurora”, pentru piano	—50
„Hora ochicea”, pentru piano	—50
„Hora frunza”, pentru piano	—50
„Flori în vale”, <i>polca mazuca</i> pentru piano	1.—
Oppelt W. „Toujours avec argent”, <i>polca franceză</i> pentru piano	1.—
Paulmann Sigismund „La blonde”, <i>polca mazuca</i> pentru piano	1.—
„Turda”, <i>marș patriotic</i>	1.—
Paulmann Sigismund „Hora Reginei”	—50
„Sărba păpușelor”	—50
„Marș turcesc”	—50
„Pune talpa la pământ”, <i>brân</i> pentru voce și piano	—50
Polyeo-Miesnești N. „La belle Alexandrine”, <i>mazuca</i> de salon	1.50
Rădulescu Eleutheriu „Souvenir de Focșani”, <i>polca mazuca</i>	1.—
Schedi Mihail „Pensées de Printemps”, <i>Morceau de salon</i>	1.50
Schlichting S. „Kreutz-Polca”, original	1.25
Simionescu Ioan R. „Doina Jiului”, pentru voce și piano	1.50
Spireșcu Oscar „E greu să uiți”, <i>română</i> pentru voce și piano	1.50
Trifu Gh. „Te iubesc”, <i>română</i> pentru voce și piano	1.—
Vasilin N. „Cecilia”, <i>vals</i> pentru piano	2.—
Zilka Anton „Pe aripile amorului”, <i>vals</i> pentru piano	2.—

Noutăți apărute în urmă.

Burlan I. D. „En Vogue Quadrille”	1.50
Capsa M. „Nunta de argint”, <i>marș</i>	1.—
Cirillo Ant. „Intermezzo”, pentru piano	1.—
Dimitrescu C. „Les fleurs de Mai”, <i>vals</i>	2.—
Ivanovici „Sărba oficerilor”	1.—
Kane C. „La fille du Marin”, <i>vals</i>	2.—
Lowthian „Daisy Bell”, <i>vals</i> (All Right)	1.50
Pursch O. „Veneția”, <i>vals</i>	1.50
„Nunta de argint”, <i>vals</i>	2.—

„Veselia română”,

colecțiune de piese alese, pentru voce și piano.

Nr. 1. Raynald L. „Vinnul de Cotnari”, <i>vals</i> cânt. cu cuvinte rom. și fran.	1.—
2. Sayers Henry L. „Tararabum-der-er”, cânt. cu cuvinte românești și françozești	1.—
3. Filoreanu Al. „Imnul școlarului”, pentru 3 voci și piano	1.—
4. Alexandrescu Er. „Nu înțeleg”, <i>română</i>	1.—
5. Moniuszko „Cosacul”, cântec polonez, cu cuvinte române	1.—
6. Vargă F. „Mustăți”, <i>polca</i> cu cuvinte române și franceze	1.50
7. Miresianu A. „Destăpă-te Române”, cântec patriotic	1.—
8. Dorianu I. „Liliani alb”, cu cuvinte române și franceze	1.50
9. „E ahi iubirea”, cântec pentru voce și piano	1.50
10. Denza L. „Ochi albaștri”, cu cuvinte române și italiene	1.50
11. Cuna L. „O dragă Margareta”, cuvinte de I. Dorianu	1.—

Noutăți apărute în urmă.

Volsteadt „Lustige Brüder” (Frații vegeli), <i>vals</i>	1.—
Voreas D. D. „In fânul de curând cosit”, <i>română</i>	1.—
Wagner F. „Vulturul”, <i>marș</i> (Unter Doppel Adler)	1.—
Wiest Louis „Privighetoarea de peste Oit”, <i>potpourri</i> național Nr. 1/2 a	2.—
Nr. 12. Zeller „Nu ă supărat”, <i>Sei nicht lute</i> , cuvinte de Dorianu	1.—
13. Gozlan „Visul” (Le rêve), <i>română</i> , cuvinte de Dorianu	1.50
14. Dumitriu „Cât te-am iubit”, <i>română</i>	1.—
15. Dorianu „All Right”, cuvinte române și franceze	1.—
16. Dumitriu „Sărba lui Zdrelea”, cu cuvinte	1.—
17. Dorianu „La tine copilă dragă”, <i>română</i>	1.—

Pentru tipar responsabil: Iosif Marshall.